

ע"פ 6802/16 - רימון כתנאני נגד מדינת ישראל, מ.ע

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 6802/16

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופט ד' מינץ

המערער:

רימון כתנאני

נגד

המשיבים:

1. מדינת ישראל
2. מ.ע (המתלונן)

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי באר שבע
מיום 27.6.2016 בתפ"ח 6408-06-15

תאריך הישיבה:

ט' בתמוז התשע"ז (03.07.2017)

בשם המערער:

עו"ד דוד יפתח

בשם המשיבים:
בשם שירות המבחן:

עו"ד מיכל בלומנטל
גב' ברכה וייס

פסק דין

השופט נ' הנדל:

עמוד 1

1. המערער הורשע, על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. ההסדר לא התייחס לעניין העונש. לאחר שמיעת טיעוני הצדדים ועריכת תסקיר, המערער נידון למאסר בפועל של 10 שנים, בניכוי ימי מעצרו, מאסר על תנאי ופיצוי בסך 75,000 ש"ח. הערעור מתייחס לאורך תקופת המאסר בפועל ולרכיב הפיצוי.

ברקע למעשה, רצונו של המערער, בהיותו בן 29, להתחתן עם קרובת משפחה בת כ-17 וחצי (להלן: א'). נודע למערער אודות קשר בין א' לבין המתלונן, אף הוא כבן 17 וחצי שנים. אמו של המערער הגיעה לביתה של א', פגשה בה והציגה בפניה טבעת שסירבה לקבל. א' אף ביקשה מהמערער שלא ישלח שוב את הוריו לביתה. בעקבות זאת, המערער התקשר למתלונן, וקבע עמו פגישה, במהלכה התפתח ביניהם ויכוח. השניים דחפו האחד את השני, אז שלף המערער אקדח וירה ירייה אחת אל עבר הרצפה. המתלונן ניסה להימלט מהמקום ובעת מנוסתו המערער ירה ירייה אחת אל המתלונן, ופגע בו בגבו. המתלונן המשיך לרוץ עד שהגיע לשער היציאה של המפעל שם התרחש המפגש, אז התמוטט אל הארץ. כתוצאה ממעשי המערער נגרם למתלונן נזק בלתי הפיך לאחת מכליותיו, וכן הוא סבל מקרע בלבלב ומקרעים במערכת העיכול. המתלונן נאלץ לעבור מספר ניתוחים, והוא נותר בבית החולים במשך תקופה ארוכה כשהוא מורדם ומונשם ובטנו הושארה פתוחה לצורך טיפול ומעקב רפואי.

הסניגור הדגיש כי המערער הודה במעשה, נערכה סולחה בין משפחות המעורבים, ושולם פיצוי בסכום גבוה ביותר. לשיטתו, מרכיבים אלה לא נלקחו בחשבון בקביעת שיעור עונש המאסר.

2. המקרה חמור מאוד. על רקע סירובו של המערער לכבד את רצונה של א' שלא להתחתן עמו, הוא פגע באדם צעיר אשר לא הכיר מבעוד מועד, תוך שימוש באקדח. במעשיו, המערער גרם למתלונן נזק רב ביותר. בית המשפט חייב להילחם נגד תופעת האלימות הקשה. חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם ניסיון של כפיית רצון של האחד על האחת, תוך פגיעה כזו באחר. העונש חייב להלום את חומרת המעשה ולהרתיע מביצוע מעשים דומים בעתיד.

לנוכח נקיטת האלימות והפגיעה הקשה שנגרמה למתלונן, אין אנו סבורים כי עונש המאסר חמור יתר על המידה. אכן, יש להעניק משקל להודאה ולסולחה שכללה פיצוי בסכומים מכובדים, אך אין בזה תחליף לעיקר, והוא הטלת עונש מאסר ממשי וכבד. לטענה העיקרית של הסניגור נשיב כי בית המשפט המחוזי נתן משקל להודאתו של המערער ולהסכם הסולחה, וכי לולא מרכיבים אלה, ניתן היה לגזור על המערער עונש חמור יותר מכפי שנקבע. עוד נציין כי אף אם ניתן היה להגיע לתוצאה מקלה יותר, התוצאה אינה מגלה טעות משפטית.

באשר לרכיב הפיצוי - הפסיקה קבעה שנכון לתת משקל מסוים לקיומה של סולחה ולסכום הפיצוי שמשלם במסגרתה. עם זאת, יש לזכור כי במקרה זה, כמו גם במקרים נוספים, הסולחה עניינה בהעברת תשלום ממשפחה אחת למשפחה שנייה. גורם מעורב אף קיבל תשלום עבור הוצאת הסולחה לפועל. הסכום שקיבל המתלונן עצמו במסגרת הסולחה מהווה מרכיב מרכזי בקביעת רכיב הפיצוי, והלה נופל בצורה ממשית מהסכום הכולל שהועבר בין המשפחות. בכל מקרה, נדגיש בצורה ברורה כי שיעור הפיצוי שנקבע על ידי בית המשפט המחוזי רחוק מן הסכום המקסימלי שאותו ניתן היה להשית על המערער והוא נותן ביטוי לסולחה שנערכה. סיכומו של דבר - העונש אינו חמור במידה שמצדיקה התערבות. משיקולי מדיניות יש להחמיר בעבירות אלו, תוך התחשבות במתלונן ובאשר חווה ויחווה, ותוך ניסיון לתקן את האלימות הפושה בחברה.

3. הערעור נדחה.

ניתן היום, י"ט בתמוז התשע"ז (13.7.2017).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט
